

29. aprillil 2010 esitatud hagi — Stichting Woonlinie jt versus komisjon**(Kohtuasi T-202/10)**

(2010/C 179/86)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Pooled

Hagejad: Stichting Woonlinie (Woudrichem, Madalmaad), Stichting Allee Wonen (Roosendaal, Madalmaad), Woningstichting Volksbelang (Wijk bij Duurstede, Madalmaad), Stichting WoonInvest (esindajad: advokaadid E. Henny, T. Ottervanger ja P. Glazener)

Kostja: Euroopa Komisjon**Hagejate nõuded**

— tühistada ELTL artikli 263 alusel komisjoni otsus, mis puudutab olemasolevat abi;

— mõista kohtukulud välja Euroopa Komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Hagejad taotlevad komisjoni 15. detsembri 2009. aasta otsuse K(2009) 9963 (löplik) abimeetmete E 2/2005 ja N 642/2009 (Madalmaad) — olemasolev abi ja eriabi elamuehitusettevõtjate projektidele — kohta tühistamist. Hagejad esitavad oma hagi põhjenduseks kaheksa väidet.

Esiteks kohaldas komisjon õigust vääralt, liigitades kõik meetmed abikava osaks. Seetõttu leidis komisjon vääralt, et sõltumata sellest, kas tema poolt esitatud kolmas ja neljas meede tuleb liigitada abiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, moodustavad nad osa olemasolevast abikavast määruse nr 659/1999⁽¹⁾ artikli 1 punkti d tähenduses. Seega rikkus komisjon oma pädevust, kaasates need meetmed olemasoleva abikava siseturuga kokkusobivuse hindamisse.

Teiseks põhineb komisjoni otsus asjas E 2/2005 asjaomase siseriikliku korra ja määrava tähtsusega asjaolude puudulikul ja ilmselgelt vääral hindamisel. Komisjon ei kontrollinud, kas

praegu kehtivas, sotsiaalsel elamumajandust reguleerivas Madalmaade korras on tõepoolest ilmselge viga, mis puudutab üldist majandushuvi pakkuvate teenuste mõistet.

Kolmandaks väidavad hagejad, et komisjon andis väära ja lohaka hinnangu, kui ta jõudis järeldusele, et sotsiaalkorterite üürileandmine märkimisväärselt suure sissetulekuga isikutele on osa elamuehitusettevõtjatele delegeeritud avalikust teenusest.

Neljandaks on komisjonil väära õiguslik arusaam ning ta kuritarvitab oma pädevust, nõudes Madalmaade riigilt „sotsiaalse elamumajanduse” uut definitsiooni. Komisjon ületas oma pädevust, esitades oma definitsiooni, mille kohaselt sotsiaalne elamumajandus on üldist majandushuvi pakkuv teenus, kuigi Madalmaadel peab selles valdkonnas olema oma poliitika kindlaks-määramisel lai kaalutlusruum.

Viiendaks on komisjonil väära õiguslik arusaam selles osas, et ta ei erista üldist majandushuvi pakkuvat teenust rahastamise viisi.

Kuuendaks rikkus komisjon otsust 2005/842/EÜ⁽²⁾, nõudes üldist majandushuvi pakkuvat teenust erikirjeldust. Komisjon leidis vääralt, et liikmesriik peab üldist majandushuvi pakkuvat teenust defineerima sissetuleku piirmäära alusel.

Seitsmendaks tegi komisjon hindamisvea ja mõistis otsust 2005/842/EÜ vääralt, jättes tuvastamata, et üldist majandushuvi pakkuvat teenust rahastamise viis oli ebasobiv. Komisjon ei kontrollinud, kas tegemist võib olla liigse hüvitamisega, pidades silmas üldist majandushuvi pakkuvat teenust mõistet.

Kaheksandaks kuritarvitas komisjon olemasoleva abi hindamise menetlust, koostades selle menetluse alusel ammendava loetelu hoonetest, mis tuleb liigitada sotsiaalkinnisvaraks, mistõttu selles loetelus nimetatud hooned ei kuulu enam üldist majandushuvi pakkuvat teenust alla.

⁽¹⁾ Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

⁽²⁾ Komisjoni 28. novembri 2005. aasta otsus 2005/842/EÜ EÜ asutamislepingu artikli 86 lõike 2 kohaldamise kohta üldist majandushuvi pakkuvaid teenuseid osutavatele ettevõtjatele avalike teenuste eest makstava hüvitisena antava riigiabi suhtes (ELT L 312, lk 67).